

OCTOMBRIE

2016

ANUL 3

Nr. 32

SPERANȚA

REVISTA ROMÂNILOR CREȘTINI DIN AUSTRALIA

VALOAREA UNUI SINGUR CREDINCIOS

David Wilkerson

RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

Păstor Teofil Ciortuz

BOTEZ LA ENDEAVOUR HILLS

CONVENȚIA BISERICILOR BAPTISTE

CONVENȚIA BISERICILOR PENTICOSTALE

CE FACI DUPĂ...

Păstor Marius Livanu

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SFÂNTĂ

Păstor Gavril Crișan

AMBASADORII PĂCII – BISERICA DALLAS

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA (Marcu 16:15)

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

Cuprins

Valoarea unui singur credincios,	2
David Wilkerson	
Rugăciunea de mijlocire,	3
Traducere păstor Teofil Ciortuz	4
Botez la Endeavour Hills	
Comunicarea în exces,	5
păstor Iosif Anca	6
Hai cu noi...	6
Cei goi..., Vasile Găurean	7
Convenția Bisericilor Baptiste	8
Rugăciunea unei mame	9
Convenția Bisericilor Penticostale	10
Acuzatorul, Costache Ioanid	11
Spre Slava lui Dumnezeu,	12
păstor Teofil Ciortuz	13
Ce faci după? Păstor Marius Livanu	14
Munca, păstor Bușan Iaon	16
Ierusalim, păstor Gavril Crișan	17
Însemnări, Constantin Oprănescu	18
Vindecare miraculoasă	19
Casa Domnului, Lidia Crișan	20
Ambasadorii păcii	21
L-am aflat pe Cristos	22
Căpitan musulman, James Badcock	23
Poftă bună, Aneta Oprănescu	
Anunțuri	

*Două generații, două destine, același viitor,
același Mântuitor. Cristina împreună cu
Edith, care a împlinit 90 de ani. Dumnezeu
este alături cu noi până la sfârșitul veacului.
Biserica Speranța*

VALOAREA UNUI SINGUR CREDINCIOS

David Wilkerson

Era sâmbătă seara. Mă plimbam pe stradă privind mulțimea turiștilor care se grăbeau să intre în magazinele îmbietoare. M-am rugat în taină pentru această mulțime care se perinda înaintea mea. Și Duhul Sfânt mi-a șoptit: „David, privește acest popor, înmulțește-l cu șapte și ai să afli numărul evreilor care au murit în pustie. Din toți aceia doar doi au intrat în odihna mea, Iosua și Caleb, toți ceilalți au murit în deznădejdea necredinței.

M-am simțit copleșit. Privind la acești oameni care treceau prin fața mea am realizat că toți au avut la îndemână mesajul Evangheliei, în orice timp, prin intermediul televizoarelor, radioului, literaturii, Bibliile din camerele de hotel. Dacă doar din curiozitate ar fi încercat să afle cine este Dumnezeu, ar fi aflat ușor. Dar oamenii nu vor să-L cunoască. Nu au alt Dumnezeu decât plăcerile, banii, proprietățile lor. Mă rugam singur în mulțime și atunci am înțeles valoarea unui singur credincios în ochii lui Dumnezeu.

L-am auzit pe Isus întrebând: „*Când voi reveni, voi mai găsi credință pe pământ?*” (Luca 18:8).

L-am văzut pe Domnul cercetând inimile oamenilor și găsind doar câțiva care Îl iubesc cu adevărat.

L-am văzut prin Colegii și Universități întrebând: „*Cine crede în Mine?*” Puțini L-au privit...

L-am văzut căutând prin tot orașul adevărați credincioși și găsind doar câțiva, foarte puțini.

L-am auzit chemând întreaga națiune și doar câțiva au răspuns chemării.

L-am văzut în Biserică, El căuta adevărați credincioși, dar ceea ce a văzut l-a umplut inima de tristețe și durere.

L-am văzut plângând așa cum a plâns peste Israel. „*O, Ierusalime, Ierusalime...*”

Ca slujitor al Domnului, și eu port povara Lui, și eu simt durerea Lui.

L-am auzit: „Chiar și în casa Mea nu găsesc decât puțini credincioși? Mulți din copiii Mei au renunțat în a Mă chema, nici chiar în ziua necazului lor. Ei nu au încredere în Mine, au uitat că eu pot să îi ocrotesc, pe ei, familiile lor, cariera lor, viitorul lor. Puțini, foarte puțini Mă aleg pe Mine...”

Dar tu? Domnul vine și întreabă pe fiecare: „*Te încrezi în Mine? Când voi veni voi găsi credință în tine?*”

Ce ai să răspunzi Domnului?

RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

Traducere Teofil Ciortuz

Rugăciunea de mijlocire este actul de a te ruga pentru alții, sau spre folosul altora.

Ca și Daniel, creștinii trebuie să vină la Dumnezeu în numele altora într-o atitudine de pocăință și zdrobire, recunoscând propria lor nevrednicie. Ei trebuie să se apropie de Dumnezeu cu un sentiment de nevrednicie. Daniel nu spune: „Am dreptul să-Ți cer acest lucru, Doamne, pentru că eu sunt unul dintre mijlocitorii speciali”. El spune: „Eu sunt un păcătos, de fapt, eu nu am dreptul de a cere ceva.”

Rugăciunea de mijlocire adevărată caută nu numai să cunoască voia lui Dumnezeu și să o vadă împlinindu-se, dar vrea să o vadă împlinită indiferent dacă noi beneficiem de împlinirea ei și indiferent cât ne costă.

Rugăciunea de mijlocire adevărată caută slava lui Dumnezeu, nu a noastră.

Este rugăciunea de mijlocire numai pentru o elită de credincioși?

Există o idee greșită în creștinismul contemporan că cei care aduc rugăciuni de mijlocire sunt o clasă specială de „super-creștini”, chemați de Dumnezeu la o lucrare specifică de mijlocire. Biblia spune clar că toți creștinii suntem chemați să fim mijlocitori.

Toți creștinii au Duhul Sfânt în inimile lor și, așa cum Duhul mijlocește pentru noi după voia Lui, tot așa trebuie să mijlocim și noi unul pentru altul.

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi

cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:26-27).

Acest lucru nu este un privilegiu limitat la o elită creștină exclusivă; acest lucru este poruncit tuturor. De fapt, a nu mijloci pentru alții este păcat.

„Departați iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului încetând să mă rog pentru voi! Vă voi învăța calea cea bună și cea dreaptă” (1 Samuel 12:23).

Cu siguranță Petru și Pavel, când cereau fraților să se roage pentru ei, nu cereau doar celor cu o chemare specială pentru mijlocire.

„Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (Fapte 12:5).

Observați că toată biserica s-a rugat pentru Petru, nu doar cei cu dar de mijlocire. Printre alte subiecte, apostolul Pavel îi îndeamnă pe toți credincioșii din Efes la mijlocire.

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, oricâteori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt; pentru că, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6:18-20).

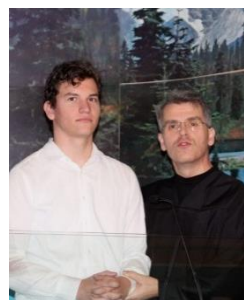
În mod evident, rugăciunea de mijlocire face parte din viața creștină și se referă la toți credincioșii. Mai mult, Pavel l-a cerut credincioșilor din Roma să se roage pentru el.

„Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine, ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudea, și pentru ca slujba pe care o am pentru Ierusalim, să fie bine primită de sfinți; și astfel să ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu, și să mă răcoresc puțin în mijlocul vostru” (Romani 15:30-32). El a cerut, de asemenea, credincioșilor din Colose să mijlocească pentru el. „Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea” (Coloseni 4:3-4).

Nicăieri în Biblie nu vom găsi că mijlocirea este doar pentru un anumit grup de oameni speciali. Dimpotrivă, avem nevoie ca alții să mijlocească pentru noi! Ideea că mijlocirea este un privilegiu și o chemare doar pentru unii creștini este fără temei biblic. Mai rău, este o idee distructivă care de multe ori duce la mândrie și la un sentiment de superioritate.

Putem trage concluzia că Dumnezeu îi cheamă pe toți creștinii să fie mijlocitori. Este dorința lui Dumnezeu ca fiecare credincios să fie activ în rugăciunea de mijlocire. Ce privilegiu minunat și înălțător avem să putem veni cu îndrăzneală înaintea tronului Atotputernicului Dumnezeu cu rugăciunile și cererile noastre.

Sursa: <http://www.gotquestions.org/intercessory-prayer.html>

SĂRBĂTOAREA MÂNTUIRII ÎN MIJLOCUL NOSTRU

Păstorii invitați la această sărbătoare se adresează candidaților:

Păstorul Dorel Brândaș

Este o amintire pe care o puteți scrie în jurnalul de călătorie al vieții voastre, o zi de glorie a vieții voastre, când ați declarat în fața Bisericii și a Cerului, că Isus Cristos este Domnul vostru, binecuvântat să fie Numele Lui în veci.

Păstorul Daniel Petru Nicolici

Aceasta este sărbătoarea mântuirii în mijlocul nostru. „*Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui*” (Apocalipsa 22:12). Mântuirea ați primit-o în dar, răsplata vine în urma faptelor voastre. În această zi îl proclamăm pe Domnul Isus.

Păstor Jacob Matthews

Veți întâmpina multe probleme în societate, în familie, în viața voastră, dar nu cedați, voi sunteți sub autoritatea Domnului Isus Cristos. Vor urma încercările, ispitele, inamicul este mereu pe urmele voastre. Fiți tari. Prin credința voastră veți învinge.

Păstorul Cornel Ghiță

Ceea ce se întâmplă astăzi este mărturia voastră că ați ales să-L urmați pe Domnul Isus. Isaia spune: „...după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași...”. Voi, șapte suflete, sunteți rodul muncii sufletului Domnului Isus.

Tânărul Nathan, în vârstă de 16 ani a avut o mărturie care a lansat un val de cercetare peste întreaga Biserică, în special peste tinerii Bisericii. El a mărturisit că în afara Bisericii ducea o viață care nu-i făcea cinste. Era mustat în conștiință ori de câte ori păcătuia, îi era rușine să se numească creștin.

Tânărul Alex, bun prieten cu Nathan, era în aceeași situație penibilă și periculoasă. „*Crescut în Biserică fără speranța mântuirii*”, mărturisește el. Dumnezeu i-a cercetat pe amândoi în același timp. Au avut amândoi o discuție serioasă, care s-a încheiat cu dorința de pocăință, cu rugăciuni și lacrimi și cu hotărârea de a-și schimba viețile, fiecare dorind să fie botezați. Au mărturisit totul păstorului Bisericii, Teofil Ciortuz, care pe baza mărturiei credinței lor, i-a botezat.

Biserica, arhiplină, a răsunat de cântările comune, cor, grupuri vocale și recitări, spre slava Domnului și bucuria tuturor.

Păstorul Teofil Ciortuz a coordonat întregul program sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Și prin această sărbătoare aducem slavă lui Dumnezeu.

Speranța

O PROBLEMĂ: COMUNICAREA ÎN EXCES

Iosif Anca

Credem că sfatul lui Solomon: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în Cer și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe” (Eclesiastul 5:2) este valabil și pentru articolele din revista aceasta. De aceea, fără „vorbe multe”, vrem să scriem despre o problemă veche, dar care s-a amplificat, datorită globalizării și tehnologiilor moderne: comunicarea în exces. Este indicat să luăm cu toții seama la volumul cuvintelor noastre, căci și atunci când „apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut ... s-a făcut multă vorbă” (Fapte 15:6-7).

La extremele comunicării, se află universul material, care transmite un mesaj „fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit” (Psalmul 19:3) și, respectiv, „nebunul (care) spune o mulțime de vorbe” (Eclesiastul 10:14). Între ei se află oameni „meșteri la vorbă” (Iov 12:20) sau ca Moise care recunoștea „...eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; ... căci vorba și limba mi-este încurcată” (Exodul 4:10). Problema nu are a face cu volumul natural de cuvinte, care este sănătos și necesar în comunicarea între ființele vii, nici cu părțile sfinte în care „cu multe alte cuvinte, (fiecare

ucenic) mărturisea” mântuirea (Fapte 2:40), căci este scris: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului” (Efeseni 5:19). Necazul se datorează faptului că unii oameni vorbesc mult și spun puțin, exprimându-se și într-un mod nepotrivit prin timbrul vocii, volumul sunetului, timpul sau cadrul în care vorbesc. „Un cuvânt spus la vremea potrivită, este ca niște mere de aur într-un coșuleț din argint. Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curată, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare” (Proverbe 25:11-12). Dar o avalanșă de cuvinte este un vagon de mere răsturnate peste capul unui om, la care se adaugă și greutatea vagonului. Chiar o mustrare poate fi de aur, dar dacă se aplică în mod ostentativ, este o mină (de aur) care explodează. De asemenea, este o plăcere să-i ascuți pe cei înțelepți, ca Solomon, care „a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit, de asemenea, despre dobitoace, despre păsări, despre târătoare și despre pești” (1 Împărați 4:33). Problema este cu cei care vorbesc de „cedrul din Liban”, deși nu s-au odihnit niciodată sub umbra lui și despre multe „păsări” deodată, deși au avut numai găini. Să știți că „cine își înfrânează vorbele, cunoaște știința și cine are duhul potolit este un om priceput” (Proverbe 17:27), dar „nebunul spune o mulțime de vorbe, măcar că omul nu știe ce se va întâmpla ...” (Eclesiastul 10:14).

Cazul Iov este specific problemelor care nasc multă vorbă. După cele două atacuri ale Satanei împotriva lui Iov, prietenii lui au venit la el „și au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cât de mare îi este durerea” (Iov 2:13). Apoi au început discuțiile și comentariile; Elifaz a zis: „Dacă vom îndrăzni să-ți vorbim, te vei supăra? Dar cine ar putea să tacă?” (Iov 4:2). Iov, la rândul lui zicea: „Tăceți, lăsați-mă, vreau să vorbesc!” (Iov 13:13). După multă vorbă, din durere (Iov) sau din dorința de a da sfaturi și explicații (prietenii lui), în contextul unui plan ce cuprindea cerul și pământul, cartea Iov se încheie cu puține cuvinte, printr-un dialog scurt între Dumnezeu și subiecții implicați: „- Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile? [...] - Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep” (Iov 42:3). Prietenii lui Iov au fost nevoiți să aducă o jertfă și abia după rugăciune au fost iertați pentru că n-au putut să tacă. Vorbăria lor și cu atât mai mult a celor ce vorbesc mai mult ca ei, adeverește cele scrise de Solomon: „Căci, dacă este deșertăciune în mulțimea visurilor, nu mai puțin este și în mulțimea vorbelor; de aceea, teme-te de Dumnezeu” (Eclesiastul 5:7); „Căci chiar dacă face multă vorbă, care doar înmulțește deșertăciunea, ce folos are omul din ea?” (Eclesiastul 6:11).

Dar întrucât nu știm câți vor lua aminte la aceste sfaturi, „nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun...” (Eclesiastul 7:21), căci „vorbele nebunului aduc ceartă...” (Proverbe 18:6).

Cei goi și cei flămânzi

Vasile Găurean

Neguri și ceață-ncet se risipesc.
Brumase greu. De spaimă, toți castanii
își lepădără-n noaptea neagră
Frunzișul verde ce-l primiră-n raiul
cald al verii duse parcă ieri.

Negru-i asfaltul, ud de-al nopții plâns.
Un cerșetor dormea tihnit pe jos,
Ca morții cei mai morți, fără sicriu,
Cu roi de frunze învelit, bolnave. Dar...
Și pentru el muri la Golgota CRISTOS.

Alături, câinele tăcut și trist, privind
uman a lumii alergare pentru-o pâine.
Puhoi treceau în sus și-n jos,
Abia zărind pe gladiatoru-nvins
În lupta crud-a nemiloasei vieți. Dar...
și pentru el muri pe Golgota CRISTOS.

Murdar, zdrențos, își caută vântul
Culcuș în haina-i flendurită
și pe sub frunze pustiite de atâta
dor de soare. Om de nimic, bătrân, soios,
de nebăgat în seamă, cât fața ți-o întorci,
jignit de-al lumii rest, deșeu uman. Dar...
și pentru el muri pe Golgota CRISTOS.

Tot curge neoprită mulțime de-oameni, râu.
Grăbiți, nepăsători, străini, tăcuți,
împotmoliți în gânduri sumbre, reci,
fără iubire, doar vânând folos.
La ce-ar privi la cel zdrobit de-a vieții roată
și pentru care a murit ISUS CRISTOS?

Din zări răsare-un soare roșu, slab,
îmbolnăvit de-al toamnei glas târziu,
silit să mai privească-al lumii clocot
fără margini, după nimica. Milos,
c-o rază de-aur, pe cel căzut l-alină, căci...
și pentru el muri la Golgota CRISTOS.

Sub poduri, lângă poduri, pe ploaie, frig sau zi cu soare, hai cu noi. O să găsim bogății de neprețuit – oameni, suflete ascunse într-un vas aproape ruinat. Acolo, hai cu noi să ducem o rază de speranță. Pe fundul unei farfurii cu mâncare este o șoaptă de dragoste, o sărutare sfântă.

Hai cu noi... O să-l întâlnim pe Michael. A fost și el un om al străzii, acum este o binecuvântare pentru prietenii lui. El a înțeles că oamenii străzii nu au nevoie doar de o masă pe zi, au nevoie de o relație cu societatea, au nevoie de părtășie, considerație, acceptare. Așa a luat ființă în 2011 această misiune – „Hrana de lângă pod”. Michael spune că nu este vorba de podul sub care acești sărmani dorm sau primesc hrana, ci de podul care leagă destine, năzuințe, speranțe, *podul dintre inimi*.

Cu câteva luni în urmă, păstorul Dorel Brândaș de la Biserica Harul, a simțit îndemn să se apropie de această misiune. Alături de nevoile trupești, păstorul Dorel a venit cu harul lui Dumnezeu – un alt pod deasupra acestui pod de adăpost unde trăiesc oamenii aceștia. Împreună cu soția sa, sora Mihaela, și alți credincioși din Biserica Harul, au coborât pe malul râului Yarra și au adus mângâierea Cuvântului lui Dumnezeu – în fiecare joi studiu biblic, în fiecare zi sfaturi, învățături și rugăciuni.

Inspirați de o misiune asemănătoare, din Italia, Michael și păstorul Dorel, au început o acțiune numită „Colțul vulturilor”.

Un fermier din Victoria a donat 50 de acri de teren, comunitatea din loc a oferit suport, iar Bendigo Bank și-a oferit sprijinul financiar. Aici a început un plan de reintegrare a oamenilor care vor să înceapă o nouă viață. Vor fi cursuri sub îndrumarea TAFE's National Environment Centre, care vor include arii de activitate cum ar fi: produse lactate, stupi de albine, întreținere de utilaje rurale, construcții, horticultură și alte activități agricole.

Dacă doriți să donați, să fiți parte a acestei misiuni, contactați-i pe păstorul Dorel Brândaș, 0401565160, sau Michael, 0402 252 041, sau la <http://www.eaglescorner.org/>

Vă mulțumim și vă invităm: Hai cu noi! Cine se poate înălța până la „Colțul vulturilor”?

Speranța

Între 2 și 5 septembrie 2016, s-a ținut Convenția Bisericilor Baptiste din SUA și Canada la Detroit, Michigan. Mii de credincioși români, de aproape sau de departe, și-au adus darul lor la altarul Domnului în această perioadă cât a durat Convenția. Cu ce gânduri am părăsit Convenția?!

Întă gândurile păstorului Daniel Brânzei de la Bethel Baptist Church din Anaheim, California.

CU CE-AM RĂMAS DUPĂ CONVENȚIE?

Au început însă să-mi placă Convențiile. În fiecare an, abia aștept să mă întâlnesc cu alții, să particip entuziasmat la închinarea comună, să ascult predicile colegilor mei și să fac o baie de mulțime, îmbrățișat și pupat pe amândoi obraji. Asta de când mi-am părăsit turnul meu de fildeş și i-am descoperit pe „alții”. Am descoperit frumusețea lor lăuntrică și am învățat să explorez lumea lor interioară, asemenea unui turist prin regiuni mereu noi, mereu surprinzătoare.

Așa a fost și la Convenția de anul acesta. Mi-am reîntâlnit prietenii, mi-am adăugat glasul la uriașul cor al cântărilor comune, m-am lăsat furat de farmecul cântărilor cântate de alții, m-am entuziasmat de predicile colegilor mei, am descoperit doi bătrâni mai delicioși ca turta dulce și un adolescent care mi-a amintit teribil de oglinda în care mă priveam altădată. Am descoperit că fiecare așteaptă pe cineva interesat sincer de el, preocupat să *afle* și să *dea* iubire. Am descoperit că există atâta dorință de prietenie și atâtea dureri nerăbdătoare să fie împărtășite. Nu degeaba se spune că o bucurie împărtășită cu altul se dublează, iar o durere se înjumătățește. Este ciudata matematică a inimii, total diferită de cea a minții.

O Convenție este, prin definiție, o înțelegere consimțită, o cădere de acord, o stare de fapt care leagă mai multe individualități în unitatea unor interese sau acțiuni comune. O Convenție îmbogățește, amplifică, aduce împreună resurse și energii. Plec de la această Convenție mai bogat și mai puternic. Voi purta cu mine, cel puțin o vreme, comorile de suflet pe care le-am explorat, descoperit și în care m-am delectat pentru câteva zile de excepție.

Altădată mă feream de „adunările de sărbătoare”, singur și mereu egal cu mine însumi. Astăzi am convenit împreună cu foarte mulți să ne mai întâlnim o dată și anul viitor, în San Francisco.

RUGĂCIUNEA UNEI MAME (Continuare) (Mărturia unui mafirot întors la Dumnezeu)

Aceasta nu este o mărturie despre un om, ci despre îndurarea lui Dumnezeu și puterea rugăciunilor unei mame

FRICA

Datorită relațiilor mele cu Mafia, tatăl meu m-a alungat de acasă. Am început să fac bani mulți, aveam 17 ani și eram un om bogat. După doi ani, într-o zi, s-a apropiat de mine un șef și m-a lăudat pentru felul cum lucram în „familie”. Mi-a spus: „*Avem ceva de lucru pentru tine.*” Mi-a arătat pozele a doi oameni și mi-a spus că trebuia să-i împușc, dar nu să-i omor, ci doar să-i rănesc, ca un avertisment. Mi-au dat bilete de avion pe un nume fals, acte de identitate false. Am zburat afară din stat, i-am împușcat și m-am pregătit să mă întorc la New York. Când să urc în avion m-a oprit Poliția. Mi s-au adresat pe numele meu adevărat, îi știau pe cei doi pe care îi împușcasem, știau totul despre mine. M-au interogat, dar eu n-am vorbit nimic. M-au condamnat 10 ani, m-au dus la închisoare și după cinci ani și jumate am fost eliberat. Mi-a fost rușine să mă întâlnesc cu șefii mei din Mafia pentru că eu credeam că nu mi-am făcut bine misiunea nereușind să mă întorc la New York la timp.

Câteva săptămâni m-am ascuns dar ei au trimis după mine. Cum m-au văzut m-au întrebat dacă sunt înarmat și mi-au spus să pun pistolul de-o parte, este o discuție amicală. Am pus arma jos, dar eram cu ochii pe ea. Credeam că vor să mă ucidă și eram decis să omor câți mai mulți dintre ei înainte să mă omoare ei pe mine. Mi-au spus: „Uite de ce ți-am spus să pui arma jos, nu înțelegi acum dar vei înțelege mai târziu. Noi te-am denunțat la Poliție. Atâta timp cât ai avut bani mulți ai fost loial, am vrut să vedem cum reacționezi sub presiune. Ai trecut proba cu bine, ți-ai ținut gura închisă, ești un om de încredere.” M-au recompensat cu câteva cluburi de noapte, câteva

restaurante. Am început să fac mulți bani pentru mine cât și pentru „familie”. Am devenit cunoscut. Poliția și oricine în New York mă cunoștea.

După un timp, am avut probleme și m-am întors la închisoare pentru doi ani. Dar acum închisoarea a fost ca o vacanță. Într-o zi un capelan al închisorii a venit la mine și mi-a zis: „*Ești un om deosebit de ceilalți prizonieri, te-ai gândit vreodată să devii preot?*” Am râs de el la fel cum am râs de mama când și ea mi-a spus același lucru: „*Într-o zi ai să fii preot!*”

M-am eliberat din închisoare și m-am întors acasă. Afacerile mergeau bine, bani aveam destui, eram un om bogat, un nume mare. Totuși, simțeam că ceva îmi lipsește, nu eram liniștit înăuntrul meu. Eram bogat, aveam o casă mare, mobilă scumpă, aveam un Mercedes, bijuterii și haine scumpe. Stăteam într-o zi și-mi admiram bogăția în care trăiam. Mi-am amintit de copilăria mea nefericită, de sărăcia în care am trăit, de tata care muncea din greu să poată pune pâine pe masă. Acum priveam la bogăția mea gândindu-mă:

„*Eu singur am făcut toate acestea, nimeni nu m-a ajutat, nimeni nu mi-a dat nimic. Sunt un om important cu un nume mare!*” Atunci s-a întâmplat ceva straniu. Pentru prima dată în viața mea am simțit frica, groaza, o frică neînțeleasă, frica de moarte. Am început să tremur de frică pentru că... prima oară în viața mea L-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi. Mi-a spus: „*Da, Tom, ești bogat. Toate le-ai făcut singur, nu ai cerut ajutor la nimeni niciodată, nici Mie nu Mi-ai cerut ajutor niciodată. Ai făcut totul singur, dar știi încotro te îndrepti? Mergi drept spre iad!*” Tremuram

de frică și totuși, de-o dată frica s-a dus și a venit mândria peste mine. Am început să vorbesc cu Dumnezeu:

„*Doamne, unde ai fost când eu eram copil și tot ce voiam era o îmbrățișare de la tatăl meu și câteva vorbe de dragoste părintească? Doamne, unde ai fost când am avut nevoie de Tine? Acum nu am nevoie de Tine! Privește la tot ce am. Dacă nu ai venit atunci când aveam nevoie de ce vii acum și vrei să mă omori?*” Credeam că vrea să mă omoare. Îl priveam pe Dumnezeu ca pe tatăl meu. Când nu făceam ce voia el venea să mă bată. Așa îl vedeam și pe Dumnezeu. Acum, după ce am făcut atâtea rele, credeam că vrea să mă omoare. Și l-am zis:

„*Dumnezeule, nu ai putere asupra mea! Nu poți nici să mă omori. Am să-Ți arăt eu care este puterea mea. O să-mi iau singur viața. Tu nu ai putere să mi-o iei, o să mi-o iau eu singur.*” Am scos pistolul și l-am dus la tâmplă. l-am spus:

„*Dumnezeule, am să-Ți arăt acum cine are putere și cine nu are.*”

În momentul acela a sunat telefonul. Am ridicat receptorul. Era un prieten care nu mă sunase de luni de zile. Mi-a spus scurt:

„*Vino cu mine duminică la Biserică...*”

Am coborât pistolul de la tâmplă și i-am răspuns:

„*O să vin!*”

Va urma

CONVENȚIA BISERICILOR ROMÂNE PENTICOSTALE DIN SUA ȘI CANADA

Chicago Illinois, Arie Crown Theater. În această sală superbă, spațioasă și primitoare, s-au întâlnit, la cea de a 48-a Convenție a Bisericilor Penticostale din Statele Unite și Canada, peste 5000 de români, mulți veniți din România. Tema Convenției a fost „Misiunea Bisericii”.

În deschidere, păstorul Luigi Mițoi, coordonator al Convenției și păstor al Bisericii Betania din Chicago, l-a invitat pe Viorel Lozneau să se roage Domnului pentru bunul mers al întâlnirii: „Doamne, ne-ai dat o misiune atunci când Te-ai înălțat la Cer și această misiune a fost continuată de milioane de oameni credincioși Ție. Ajută-ne, învață-ne să ducem mai departe această misiune, pentru gloria Ta”. Momente înălțătoare au fost aduse de către formația de închinare Betania, coruri mixte, formații instrumentale și soliști.

În această perioadă a Convenției au predicat păstori binecunoscuți din Phoenix - Arizona, Kitchener- Canada, din Anaheim - California, și din România.

Ioan Brie, de la Biserica Emanuel Sibiu, a adus cuvântul de încheiere al Convenției cu declarația: „Venirea Domnului Isus nu este o metaforă. Așa cum spune Scriptura, orice ochi Îl va vedea și orice ureche Îl va auzi!” Păstorul a lansat o întrebare: „Dacă noi cunoaștem acest lucru ce ne oprește de a răspândi acest mesaj al Mântuirii?” Răspunsul dumnealui: „Secularismul și liberalismul care au pătruns în Biserică”.

A 49-a Convenție a Bisericilor Penticostale Române va fi găzduită de Biserica Happy Valley Phoenix, Arizona. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze din plin comunitatea românească din Arizona care se pregătește pentru anul viitor.

Extras din „A Glimpse into the 48th Romanian Pentecostal Convention – Chicago, 2016” de Alina Sopt

Cândva, mai sus de ceruri, la tronul de Lumină,
ce-l poartă heruvimii sub arc de curcubeu,
au fost chemați odată, în sfat frățesc să vină,
toți cei trimiși în larguri ca fii de Dumnezeu.

Și în înalta sferă era o sărbătoare,
o voioșie sfântă, un freamăt de nespul!
Pe miile de chipuri erau sclipiri de soare
și-un Rai de bucurie pe fața lui Isus!...

Cântând un psalm de slavă cu inima ferice,
Isus privea spre Tatăl Cel fără de-nceput.
Și mâinile Lui sfinte aveau o cicatrice,
un semn scâldat în raze cum nu s-a mai văzut!...

Dar iată... vechea umbră cu vinele contururi...
acum cu ochi de groază, cu pas șovăitor,
Satan, ducând în spate un negru sac de suluri,
din nou urcă din goluri și se-arată-n Sobor.

„De unde vii, Satana?” brăzdă un glas tăria.
„De pe planeta Terra...” răspunse crunt Satan.
„O... ai văzut... pe Petru, pe Ștefan, pe Maria?
Ce sfântă-i Magdalena! Ce-nflăcărat Ioan!”

„Ioan? Maria? Petru?... Doar varul pe perete!
De când nenorocirea m-ajunse pe Calvar,
îi scriu mereu în suluri cu sute de versete.
Și cer acum osândă și celor de sub Har!”

„Cum îndrăznești să-ntuneci lumina Mea curată?
Te-ncumești tu a pune pe fiii Mei sub legi?”

Și ți-ai luat sfruntarea să chemi în judecată
familia Mea sfântă de împărați și regi?

Nu-ți mai cunoști hotarul? Sau nu te prinde teama?
Isus a dat o plată de sânge! Ce mai vrei?
Ții să domnești. Domnește! Vei da odată seama!
Dar nu-ți întinde dreptul peste copiii Mei!”

„Dar legea Ta e sfântă”, vorbi acuzatorul.
„Și eu pentru dreptate mă zbucium și insist”.
„Cum? Harul nu-i dreptate? Nu-și are Plătitorul?
Sau Legea e mai tare ca sângele lui Crist?”

„Stăpâne... dar o lege rămâne. Și ea cere
un procuror integru, sever și priceput...”
„Cum? Peste fiii Slavei ai vrea să-ți dau putere?
Jos gheara de pe legea iubirii, Belzebut!”

Un semn făcu Cel Veșnic. Și oștile de îngeri
asupra lui Satana se aruncară-n stol.
Iar sulurile negre de-abateri și înfrângeri,
rupându-le fărâme, le risipiră-n gol.
***Și iată, că din ceruri, cu neagra

lor ninsoare
fărâmele acestea pe vânturi au plutit,
iar undeva departe le aștepta o mare
și apele uitării de veci... le-au înghițit.

Și cum priveam la marea ce se zbătea adâncă,
și ultima fărâcă pierdea ca un suspin,
am tresărit la gândul că nu pricepem încă
amețitoarea Slavă a Harului deplin...

Fratele Pitt a împlinit vârsta de 98 de ani în
Septembrie 2016. Îi dorim ani fericiți, sănătate și
bucurii.

Fratele Pitt locuiește în Atlanta, Georgia, cu soția,
Tenzi, și fiica, Angela. Ei sunt membri la Biserica
Baptistă Română numărul doi din zonă, Gwinnett
Romanian Baptist Church și este locul unde fratele
Pitt încă slujește ca păstor.

Foto de ultimă oră

Ziua taților. Copiii din Biserica Harul au avut un
program de laudă și închinare adus Tatălui din
Ceruri, Cel care a creat toate lucrurile și, de
asemenea, taților pământești, pentru care au
respect, recunoștință și ascultare. Dumnezeu să
binecuvânteze pe copii, pe tați și Bisericile în care
ne-a așezat.

Nelu Albu

SPRE SLAVA LUI DUMNEZEU

Păstor Teofil Ciortuz

Sinceritatea i se citea în glas. Tânărul îmi povestea cum a înțeles că nu mai trebuie să învețe „pentru 10”, ci „pentru slava lui Dumnezeu”. Și așa a făcut. A învățat și, după ce terminase prima facultate ca șef de promoție, acum o termina și pe a doua, tot așa.

Biblia ne învață „să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Dintre acele aspecte care acoperă acest „totul” se pot enumera: rodirea prin Duhul Sfânt (Filipeni 1:11), ospitalitatea (Romani 15:7), lauda buzelor (Evrei 13:15), misiunea Evangheliei (2 Corinteni 4:15), dărnicia creștină (2 Corinteni 9:12-13), rostirea unui „Amin!” (2 Corinteni 1:20), activitățile cele mai banale precum mâncatul și băutul (1 Corinteni 10:31), etc.

Consider că „a face totul spre slava lui Dumnezeu” este o bună piedică împotriva păcatului, pentru că nu poți lenevi pentru slava lui Dumnezeu, nu te poți certa pentru slava lui Dumnezeu, și nici nu poți divorța pentru slava lui Dumnezeu. Păcătuirea nu poate fi alăturată slavei lui Dumnezeu.

Poate nu ne-am gândit la aceste aspecte, dar evanghelistul și apostolul Ioan menționează trei lucruri interesante care pot fi făcute pentru slava lui Dumnezeu. Poate că la momentul acesta nu suntem în aceste ipostaze, dar când va fi cazul, am face bine să trecem prin acestea pentru slava lui Dumnezeu.

(1) Boala pentru slava lui Dumnezeu. Ioan 11:4. „Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: «Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea»”. Dacă trecând prin boala de care suferi, tu îl proslăvești pe Domnul ca Iov și dacă boala te duce la o mai mare pocăință și dedicare pentru Domnul, atunci boala este purtată pentru slava lui Dumnezeu. Dacă boala ta îi aduce pe alții să creadă în Domnul Isus (așa cum s-a întâmplat în cazul lui Lazăr), atunci Domnul Isus este proslăvit. Atunci se merită să fii bolnav, nu-i așa?

(2) Necazurile pentru slava lui Dumnezeu. Ioan 13:31-32. „După ce a ieșit Iuda, Isus a zis: «Acum, Fiul omului a fost proslăvit și Dumnezeu a fost proslăvit în El. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El, și Dumnezeu îl va proslăvi în El însuși și-L va proslăvi îndată.»” Domnul Isus suferea grozav din partea unuia dintre ucenicii Săi care avea să-L vândă în modul cel mai abject posibil. Dar cum avea să se împlinească planul lui Dumnezeu decât prin această trădare? Dacă suferința mea morală face ca planul lui Dumnezeu să se realizeze, atunci necazul acela este spre slava lui Dumnezeu. Și dacă necazul prin care trec face să-mi împlinesc destinul rânduit de Dumnezeu, atunci fie, am să sufăr pentru slava lui Dumnezeu!

(3) Moartea pentru slava lui Dumnezeu. Ioan 21:18-19. „Adevărat, adevărat, îți spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi». A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu.” Chiar și moartea unui credincios poate fi spre slava Domnului. Când ți-ai terminat lucrarea, când produsul este finit, procesul sfințirii personale este încheiat, când jertfa este gata să fie turnată, atunci și ultima răsufflare poate fi spre slava lui Dumnezeu.

Am cunoscut bătrâni care se rugau ca și atunci când vor fi în antecamera morții, când nu vor avea control asupra gurii sau minții, și atunci să nu îl facă de râs pe Domnul. Și așa le-a fost dat, să moară rugându-se.

Deci este posibil! Doamne-ajută!

TE-AȘTEAPTĂ DUMNEZEU

Costache Ioanid

(Adaptare după „Bartimeu”)

Din nou Isus Mesia trece
încet și blând pe strada ta.
Mulțimea iarăși îl petrece.
Dar tu-L privești crispat și rece?
Tu n-ai ce-L cere, nici ce-L da.

Spre Solul dragostei cerești,
cei orbi, cei surzi aleargă-n stol.
Iar tu stai „demn”, tu nu cerșești.
Și, iată, tu nu știi că ești
sărac și orb, și surd, și gol...

Convoiul totuși se oprește.
Stau mii de chipuri fără grai.
Un om aleargă și-ți șoptește:
- Isus te cheamă. Îndrăznește!
Te-așteaptă-n drum. De ce mai stai?

- Eu nu sunt orb. Orbi sunt destui.
Nici mut. Eu spun ce am de spus.
Eu inima n-o dau oricui.
Și nu cer milă nimănui!
- Hai, vino, totuși la Isus!

- Nu vreau de nimeni să ascult.
Voința mea mi-e zeu și țel.
Eu vreau plăceri. Eu vreau tumult!
Isus... e sfânt. O, chiar mai mult!
- Hai, vino totuși, vin' la El!

Ascultă. Singur tu te minți.
Tu nu ești orb ca Bartimeu.
Tu vezi, auzi, vorbești și simți.
Dar, vai, cu ochii tăi prea strâmți
nu-L poți vedea pe Dumnezeu!

Ascultă. Cel ce te-a chemat
nu-l doar penumbra unui gând.
E Dumnezeu ce te-a creat,
e Fiul Său crucificat!
De ce nu vii la El plângând?

Ascultă. Nu te prinde teama?
Ai ochi. Atunci de ce nu vezi?
Nu simți ce fericire pierzi?
Te-așteaptă DUMNEZEU! la seama!

Marcu 1:29-39 – „După ce a ieșit din sinagogă, a intrat împreună cu Iacov și Ioan în casa lui Simon și a lui Andrei”.

CE FACI DUPĂ...?

În duminica de 28 August 2016, Biserica Tabor a avut ca oaspeți o echipă de evangheliști din Italia condusă de păstorul Marius Livanu. Programul a început cu un timp de rugăciune, apoi în acordurile liniștitoare ale grupului vocal al Bisericii au plutit peste adunarea Domnului: „Cine în afară de Tine, Isuse, ne mai poate liniști”. A avut un cuvânt de salut păstorul Bisericii locale, fratele Mircea Câmpean, apoi păstorul Marius Livanu a predicat Cuvântul plecând de la întrebarea: „Ce faci după ce ieși din (sinagogă) – Biserică? Ce faci după... arată ceva din caracterul tău!”

Întrebările au curs una după alta, înfiorându-ne inimile:
- Ce faci după terminarea slujbei? Din pasajul citit vedem că Isus predică, învață, vindecă un om, după care ucenicii se duc acasă... Dar nu toți. Petru îi spune: „Vino la mine acasă, soacra mea este bolnavă”. Oare după terminarea slujbei vrei și tu să-L iei pe Isus acasă? Mulți creștini vin la Biserică, ascultă, se roagă, dăruiesc, apoi pleacă acasă. Unii pleacă precum o bombă, se împiedică pe scări, nu stau să aibă un moment de

răgaz, de părtășie. Apoi critică predica, muzica, îmbrăcămintea, critică totul, vânează greșeli. Dar întrebarea este: „Ce faci tu după...?” Nu venitul la Biserică este important ci... ce faci după aceea.

Apostolul Pavel îi mustră pe credincioșii din Corint că vin la Casa Domnului și în loc să se facă mai buni, se fac mai răi. „Mă bucur când mi se zice: «Haidem la casa Domnului»”. Dacă venim cu bucurie, bucuria din fiecare se unește, se multiplică. Dumnezeu ne cheamă la Casa Bucuriei, la Casa Rugăciunii.

- Dar ce faci după ce primești răspuns la rugăciune? Soacra lui Petru s-a sculat și a început să le slujească. Dacă, după rugăciune primești ce ai cerut: sănătate, viață, bani, ce faci cu ele după aceea? Îți merg afacerile bine, casa îți este îmbelșugată, familia îndestulată și ai uitat de Biserica Domnului. Nu poți separa toate acestea de Domnul. Să ne amintim de Iov care a zis: „Domnul a dat...”

- Dar ce faci după ce Domnul le ia pe toate...?

Casa lui Petru a devenit un loc important. Aici se făceau minuni, vindecări, era plină de credincioși, cum ar fi în timpul nostru casa unui credincios penticostal – un important cerc de rugăciune. Petru, (sau penticostalul zilelor noastre), devine un om important, oamenii vin la tine, toată cetatea se adună la ușa ta...

- Ce faci dacă devii un om important? Apostolul Petru l-a urmat pe Domnul care i-a zis: „Hai să mergem și în altă parte...”. Petru îl urmează, îl slujește, trece prin toate peripețiile și primejdiile vieții alături de Domnul.

Și din nou, prima întrebare: Ce faci azi, după terminarea slujbei? Ce faci după ascultarea predicii? Mulți sunt impresionați, rămân cu gura căscată plini de emoție. La cincizecime oamenii au întrebat: „Fraților, ce să facem?” Răspunsul este unul singur: „Pocăiți-vă!” Predica ne pune în acțiune. Dar... „dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era” (Iacov 1:23, 24).

Aceste cuvinte sfinte, de cercetare, ne-au pus pe toți pe gânduri. Ce facem noi după...?

Păstorul Marius Livanu a participat Luni, 29 August, la consfătuirea Asociației Comunității Românilor din Australia, în calitate de Președintele Consiliului Românilor de Pretutindeni.

Speranța

Păstor Ioan Bușan, Perth WA

Binecuvântarea muncii

Atunci când povara muncii se transformă în împlinire, atunci munca este binecuvântare. Intenția Lui Dumnezeu este ca munca să fie expresia ființei, a pasiunilor și a capacităților noastre înnăscute, (*Bill Hybels, Onest cu Dumnezeu*). Prin urmare, este important ca munca desfășurată de cineva să se potrivească cu talentul și pasiunea pentru lucrurile pe care le face. De asemenea, motivațiile muncii sunt în măsură să transforme povara muncii în binecuvântare și împlinire. De aceea în procesul muncii este important nu doar salariul, sau impresia făcută asupra celorlalți, sau satisfacția pe care o dă munca, ci mai ales felul în care Dumnezeu este onorat în munca făcută. „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos” (*Coloseni 3:23-24*).

Oricare ar fi munca prestată de cineva este important să se știe că stăpânul suprem este Domnul Isus Hristos și când El este mulțumit de munca cuiva, acea muncă devine un mod de închinare care aduce binecuvântare. Întotdeauna Dumnezeu este onorat de munca făcută cu seriozitate și perseverență. Conștiințiozitatea și spiritul de echipă înalță întotdeauna „un zid al gloriei lui Dumnezeu” (*Bill Hybels, Onest cu Dumnezeu*).

Într-o societate egoistă, care aleargă după profit cât mai mare și în același timp flămândă de dragoste, Dumnezeu este onorat când, în munca de fiecare zi, cel credincios caută nu doar folosul lui „*ci și pe cel al altora*”, într-un proces al slujirii aproapelui. De fapt, slujirea este cuvântul cheie pentru conceptul biblic al muncii. Înțelegerea că aproapele este slujit, dă sens oricărei activități, oricât de dificilă sau plicticoasă ar fi ea. Esența voii lui Dumnezeu pentru om este iubirea de El și de aproapele, dar iubirea adevărată conduce la slujire. Și cum doar slujirea este cea care-l poate face pe om „*cel mai mare*”, iată încă un mod în care povara muncii poate fi convertită în împlinire și sursă de binecuvântare.

Porunca de a munci, îndeplinită în termenii prezentați mai sus, aduce cu sine satisfacția unor rezultate care dau împlinire în plan sufletesc. Nu este puțin lucru ca în urma muncii, omul să capete siguranță și mulțumire și să aibă încredere în lucrul pe care-l face. Disciplina muncii este factor important în dezvoltarea caracterului. Să fie făcute cu aceeași seriozitate și determinare lucruri care nu plac, ca și cele care plac, duce la dezvoltarea și exersarea perseverenței. În relațiile cu oamenii se dezvoltă răbdarea, înțelegerea și compasiunea. Munca este cea care oferă ocazia dezvoltării caracterului, rezultatul fiind o viață transformată, în care Dumnezeu își găsește plăcerea.

Când Creatorul și-a terminat lucrarea s-a oprit și „... *S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune*” (*Geneza 1:31*). Răzbate din afirmația aceasta a Scripturii sentimentul binecuvântat de împlinire și satisfacție de la sfârșitul unei lucrări. Este ceea ce ar trebui să se întâmple la sfârșitul fiecărei zile muncă și se întâmplă în viața celor care se raportează corect la Dumnezeu.

Când satisfacția muncii nu vine ca urmare a împlinirii unui lucru bine

făcut pentru gloria lui Dumnezeu, atunci munca devine obsesia în numele căreia se sacrifică familia, prietenii,

sănătatea și credința. Este genul de idolatrie care nu este recunoscut niciodată, dar care este păgubos pentru cel care-l practică și pentru cei din preajma lui.

Doar atunci când munca este privită ca mandat pe care Dumnezeu l-a încredințat omului, ea poate deveni sursă de binecuvântare. Doar atunci când munca este mijlocul prin care Dumnezeu este onorat în ascultare și supunere, poate aduce cu sine sentimentul mulțumirii și al împlinirii autentice.

CĂLĂTORIE ÎN

Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată

70 de ani în jurul Soarelui

Din amintirile de călătorie (în jurul Soarelui), Păstor Gavril Crișan

22 Septembrie 1985.

Ne apropiem de Tel Aviv. După ce a dat ocol orașului, avionul a aterizat în pace. Slavă Domnului, am atins pământul Țării sfinte. La aeroport ne-a așteptat fratele Filip Șmilovici, evreu român din București. Fratele Filip și sora Olga Șmilovici sunt oameni sfinți cu adevărat, născuți din nou. M-au găzduit cu multă dragoste și dăruire. Tel Aviv înseamnă „Colina Primăverii”. Nu am vizitat acest oraș, ci am oprit la Cezareea, și am văzut locul unde a fost deținut apostolul Pavel (Fapte 24-26), ca apoi să fie trimis să fie judecat de Cezarul din Roma.

Am ajuns la Haifa, un oraș străvechi, construit pe coastele povârnite, uneori abrupte ale Muntelui Carmel. În acest oraș locuiește familia Șmilovici, la care am ajuns pe înserat.

După o noapte cu somn liniștit, a doua zi, împreună cu o soră misionară și gazdele mele, am făcut un fel de circuit. Am pornit din Haifa spre nord, până la poalele Muntelui Hebron, la granița cu Libanul. Acolo am întâlnit mai mulți militari, un pluton de pază, grăniceri; aproape toți vorbeau engleza. M-am apropiat de poalele muntelui plin de verdeț, din care țâșneau sute de șuvițe sau izvoare de apă, care se scurgeau la vale formând izvoarele Iordanului. M-am aplecat să beau puțină apă. Când am întins mână și m-am atins de sârma întinsă de-a lungul micii văi, un soldat m-a somat și a venit la mine, spunându-mi că nu e voie dincolo de sârmă. Au venit și alți soldați. M-au întrebat cine sunt, de unde vin și care este motivul prezenței mele în acel loc. Le-am spus de unde vin și că-L iubesc pe Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Israel, că am venit să văd Țara Sfântă și izvoarele vestitului Iordan și să beau puțină apă din acest râu binecuvântat. Imediat, un soldat s-a dus la râu și mi-a adus o cană de apă și, zâmbind mi-a dat să beau.

După câteva ore petrecute la izvoarele Iordanului, am pornit cu mașina să vizităm, cel puțin din mers, câteva localități din Galileea. Am trecut pe lângă Tel Dan, sau „Colina lui Dan”, puțin mai la nord de kibutul Dan. Aici se află unul dintre cele trei izvoare ale Iordanului. Lucrul cel mai minunat sunt zecile de izvoare care țâșnesc printre stânci și formează un păienjenis de râulețe care șerpuiesc prin vegetația luxuriantă. O serie de cascade în miniatură cu apă rece și limpede de izvor, zborul fluturilor, ciripitul păsărelelor, adierea vântului, razele soarelui, toate spun despre lucrarea minunată a lui Dumnezeu, de suflarea dătătoare de viață a Duhului Sfânt.

Banias, al doilea izvor al Iordanului, iese dintr-o stâncă de la poalele Muntelui Hermon și curge, din cascadă în cascadă, până în valea Iordanului. Aici este vechiul loc al Cezareei lui Filip (Matei 16:23), aproape de cetatea de scăpare Golan. De aici am coborât pe șoseaua care duce spre sud. La orizont, într-o pâclă vapoasă, luminată de razele soarelui ce se apropie de asfințit, se zărește vestita Mare a Galileii. Am coborât spre ea. Am privit în jur și am văzut-o ca un lac de ape, de pe Muntele Fericirilor la poalele căruia a fost Capernaumul. Am văzut Biserica Fericirilor, zidită pe locul unde se presupune că Domnul Isus a ținut predica de pe munte. În apropierea ei sunt ruinele sinagogii zidită de sutașul roman și apoi, nu departe, casa soacrei lui Petru. Am privit de pe deal și satul Cana Galileii, după care ne-am îndreptat spre Magdala, am trecut pe lângă drumul care duce la Betsaida, Horazim și locul unde s-a petrecut minunea cu înmulțirea pâinilor. Ne apropiem de localitatea Tiberia.

Am trecut pe lângă locul unde Domnul Isus, după învierea Sa glorioasă, l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” Numai ceea ce este făcut din dragoste are valoare. Celelalte activități nu valorează așa de mult, oricât ar fi ele de răsunătoare sau savante (1 Corinteni, capitol 13). Am plecat din Tiberia pe șoseaua care duce spre vest, lăsând muntele Tabor și Nazaretul la stânga, dincolo de care se întinde valea Izreelului, sau Armagedon.

ȚARA SFÂNTĂ

*Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului. Cei
ce te iubesc să se bucure de odihnă.*

Ne-am reîntors la Ierusalim. În zilele ce au urmat am vizitat Betleemul, unde am intrat în Biserica Nativității. Se spune că este ridicată pe locul unde S-a născut Domnul Isus și a fost pus într-o iesle de Iosif și Maria. Este o Biserică masivă. Poarta fusese zidită și nu puteai intra decât aplecat, printr-o deschizătură joasă și strâmtă. A fost făcută pe vremea cruciadelor, ca să nu se poată intra călare. Pentru mine, porțița de acces a fost simbolică. Și azi, la Domnul Isus Cristos nu se poate intra călare pe calul mândriei și al meritelor personale, ci numai cu smerenie și cu pocăință.

Am vizitat de asemenea mormântul lui David, în apropierea căruia se află și casa în care se presupune că a fost „camera de sus”, unde Domnul Isus a sărbătorit Paștele împreună cu apostolii și a instituit Cina Domnului. De acolo ne-am dus pe jos, la Grădina Ghetsimani. Ghetsimani este un loc îngrădit în jurul unor măslini antici, care au dat muguri și au înverzit. În mijloc este o capelă zidită pe o stâncă pe care, după cum se afirmă, Domnul Isus S-a rugat și a vărsat lacrimi și sudori de sânge. Am trecut pe la poalele Muntelui Măslinilor, apoi, tot pe jos, la Biserica mormântului, care s-a construit pe dealul Golgota. Apoi am intrat în oraș pe Poarta Damascului și am trecut pe Via Dolorosa, cu popasurile de pe ea. Am fost apoi pe muntele Moria, unde era să fie jertfit Isaac de către tatăl său Avraam. Aici era și aria lui Aravna, de pe vremea lui David. Tot aici a construit Solomon primul Templu în al doilea an al domniei lui și la 480 de ani de la ieșirea Israelitilor din Egipt. Am coborât niște trepte amenajate, spre Zidul Plângerii și am trecut prin orașul Vechi, unde erau o mulțime de prăvălii și tarabe cu tot felul de suveniruri. Am văzut și un ins oarecare, aflat acolo cu o cămilă, pentru cei care ar fi dorit să se pozeze cocoțați pe cămilă, pentru o taxă oarecare.

Fratele Daniel Brânzei a povestit despre un frate din Caransebeș, stabilit în America, ce a vizitat Israelul. Era bine făcut și avea peste 100 de kg. La început, cel cu cămila nu a vrut să-l lase să se suie pe animal, dar la insistențele lui a încasat taxa de urcare, a fluierat, cămila a înțeleș și s-a ridicat pe picioare. După ce a făcut fotografiile, caransebeșeanul a vrut să fie dat jos. Proprietarul cămilei i-a cerut o taxă de coborâre care era de 20 de dolari. Fratele s-a revoltat, dar degeaba. Până nu a plătit nu s-a putut da jos. A învățat și el și noi că a urca nu este așa scump, dar a coborî te costă mai mult și este mai umilitor.

Am plecat din Ierusalim cu amintiri de neuitat. Am văzut locuri, am întâlnit persoane, am vizitat localități și instituții care mi-au îmbogățit lista amintirilor. Vizita a fost inspirativă, educativă, deși, uneori, obositoare. Dacă nu aș fi fost sfințit prin credința în sângele Domnului și întărit prin Duhul Sfânt în urma pocăinței, m-aș fi întors așa cum am venit. Locurile sau localitățile în care am fost, prin care a umblat Domnul Isus și sfinții apostoli, cei care L-au urmat, nu au nicio putere miraculoasă de a înnoi ființa cuiva sau de a-l pregăti pentru cer. Pe aceste meleaguri au trăit și trăiesc milioane de oameni morți în păcatul lor. Au fost războaie și cruciade pentru păstrarea acestui teritoriu. Însă nici unul dintre toți cei care au luptat sau au murit nu și-au dobândit prin efortul personal intrarea în Cer.

ÎNSEMNARI ÎN TIMP

Constantin Oprănescu

Vineri 26 Decembrie 1997

„Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă...” Daniel 6:23.

Dis de dimineață mi s-a suit în taxi Bradley, un vecin de-al lui Miha. Avea Biblia în mână și lacrimi în ochi. Mi-a zis: „*Con, L-am întâlnit pe Isus*”. Slavă Ție, Doamne, slavă Ție că ai avut milă și de acest nefericit, la fel cum ai avut și de mine. Dă-i pacea și bucuria Ta. Bradley nu mai bea alcool de două săptămâni și se duce la Biserica Aborigenilor din Balga. Doamne, binecuvântează și această Biserică greu încercată și fie ca Brad să afle în acel loc liniștea după care umblă de când l-a părăsit soția.

Am lucrat până la 3 după amiază apoi am plecat la ocean împreună cu Aneta, George și soția lui. Am găsit acolo toată Biserica împreună cu fratele păstor. Pe Gogu l-a adus fratele P. Stătea la o parte pe pătură cam trist, dar când m-a văzut a sărit în sus de bucurie. Aneta i-a adus patinele cu roțile și a fost foarte bucuros.

Apoi am mers cu Gogu pe plajă, ne-am plimbat în sus și în jos. Gogu are 9 ani, crește văzând cu ochii. Păstorul Crișan mi-a spus deunăzi: „*Costică, petrece mai mult timp cu fiul tău, cu aniiăștia nu te mai întâlnești niciodată*”. Eu, cu un oftat: „*Frate, și necredincioșii au copii și sunt fără Dumnezeu*”. Cu lacrimi în ochi i-am spus aceste cuvinte, iar dumnealui cu lacrimi le-a primit; dulce dragoste dintâi, dulce și fără minte.

George nu s-a mai îmbătat de două zile, de ieri; ajută-l, Doamne, că îl vezi că nu are putere, dă-i Tu și putere și înfăptuire.

V, fostul meu coleg de la garajul de taxiuri Glucoza din Colentina, a sunat și s-a scuzat că nu a putut să vină cu noi la ocean, la „*praznic*”. Nu-i nimic, într-o zi, cu bucurie, Domnul îl va scoate din groapa cu lei unde se ascunde. Cu toții ne vom bucura atunci, chiar și... lei.

Am avut o seară plăcută, acasă, după ce am venit de la ocean.

Duminică 28 Decembrie 1997

„Și dacă n-a înviat Cristos, credința voastră este zădărnice, voi sunteți încă în păcatele voastre...” 1 Corinteni 15:17.

Dimineață, la șase jumătate, mi-a dat telefon V.N. M-am dus imediat și l-am adus la noi acasă. Era băut, nedormit. A băut două cafele, și-a mai revenit. Până la ora nouă era aproape treaz. Am mers împreună la Biserică. A stat până la sfârșit, nu a mișcat, nu a ieșit să fumeze. A fost foarte atent. Mulțumesc-Ți Ție Doamne că mi-ai răspuns la rugăciune. L-am dus acasă la el, de fapt până aproape de casă... „*Cine-a pus cârciuma-n drum...*” Doamne, oare toată alergarea mea este degeaba...?

Seara, au venit la Biserică Mamaie cu fata ei și cu ginerele. Mamaie este foarte bolnavă, totuși se luptă cu ultimele puteri pentru casa ei. Fata și ginerele mi-au promis că ne vor vizita la o dată pe care o să o stabilim după Anul Nou. Mamaie m-a privit cu ochii înlăcrimați, neîncrezători. Ai milă, Doamne, de toți.

ÎNCĂ UN MINUT DE RUGĂCIUNE

Doamne, Dumnezeu,
Doamne Tatăl meu,
Încă un minut mic
Vreau să Ți dedic.
Să mă plec la pământ
Așa cum sunt
Înaintea Tatălui cel Sfânt.

Doamne, mă pocăiesc
Și mărturisesc
Că sunt un păcătos,
Lăudăros, mincinos,
Leneș și neroditor
De somn iubitor.

Mărturisesc că
Am ochiul întunecos,
Gândul păcătos,
Doamne, sunt rău de tot,
Doamne, nu mai pot...
Vai de mine, vai...
Cum s-ajung în Rai?!

Doamne, iartă-mă,
Doamne îmbracă-mă
Cu haina de nuntă
Din in curat țesută;
Iar eu Te-oi iubi
Și Ți voi sluji...
... un minut pe zi!

O! Vai de mine, vai
Cum s-ajung în Rai?!
Căci vorba mi-e flecară,
Inima amară,
Ochiul întunecos,
Gândul păcătos...

Un minut de rugăciune
Lung este Stăpâne.
Sunt ca un tăciune
Scos din foc,
Fără soroc...

Doamne, scapă-mă,
Doamne, ajută-mă.
Iartă-mă Stăpâne
Ai milă de mine
Doamne, fă-mă sfânt.
...S-a dus un minut!!!
Auzi al meu suspin,
Te iubesc,

Amin.

Constantin Oprănescu

NIGERIA

Creștinii din Nigeria strămutați de Boko Haram încep să se întoarcă acasă. Ei sunt încurajați de guvern, care a câștigat din nou teritorii de la insurgenți și care se zbate pentru a oferi un ajutor suficient. Este vorba despre populația creștină din Adamawa, unul dintre statele cele mai afectate de insurgenții islamisti.

INDONEZIA

Recent, un grup de creștini s-au adunat pentru a fi ucenicizați de către pastorul Yudianto, când un grup de radicali musulmani le-au întrerupt întâlnirea, amenințând-i cu moartea în cazul în care se vor întâlni din nou. Libertatea religioasă a creștinilor din Filipine este protejată constituțional, dar ei trebuie să facă față persecuției la nivel local.

CHINA

În ciuda anilor de opresiune, adesea sălbatică, Biserica din China este în creștere frenetică. Yu Jie, un scriitor și disident din China, scrie în numărul din august al revistei *First Things*, că, începând din 1949, când comuniștii au preluat puterea și misionari creștini au fost expulzați, numărul creștinilor din China s-a multiplicat de la o jumătate de milion la mai mult de 60 de milioane de astăzi. În cazul în care ratele actuale de creștere continuă, „până în 2030, creștinii din China vor depăși 200 de milioane, ceea ce face China, țara cu cea mai mare populație creștină din lume”.

100 milioane de Biblii tipărite

VINDECARE MIRACULOASĂ

Mărturia unei femei musulmane: „Ultima săptămână...”

Încă din fragedă copilărie am fost educată în spiritul Coranului. Am fost educată să-i urăsc pe creștini și să mă bucur de persecuțiile la care erau supuși. Mi s-a spus că dacă voi uide un creștin voi avea asigurată intrarea în paradis.

Am respectat cu strictețe toate regulile impuse de Islam. Dacă am bănuț că nu m-am spălat corect, mi-am întrerupt rugăciunea și m-am spălat iar. Lucrul acesta se întâmpla câteodată de zece ori la rând. Mă simțeam așa de departe de Allah... Am ajuns la un stadiu de depresie atât de avansat încât am hotărât să mă sinucid.

Mama era foarte bolnavă, era aproape de moarte. I-am mărturisit mamei că o să mă sinucid. Ea mi-a spus că dacă vreau să mor atunci trebuie ca ea să moară mai întâi. I-am răspuns că pot să fac acest lucru pentru ea și vom muri amândouă.

În acel moment la televizor a început un mesaj pe care l-am urmărit amândouă. Era un program creștin, un bărbat spunea cuvinte parcă adresate nouă: „*Frați și surori care urmăriți acest program, dacă vă simțiți fără ajutor, sperați, dacă plănuiești să te sinucizi, Domnul spune: «Oprește-te!» El are pentru tine speranță și un viitor. Dacă ai de gând să te sinucizi, oprește-te și sună-mă pe mine*”. Mama l-a sunat pe acest om și a vorbit cu el o jumătate de oră. Eu am insistat, i-am spus că nimic nu mă va face să-mi schimb decizia și în acea seară îmi voi îndeplini planul. Mama l-a sunat iar pe acel bărbat și am înțeles că se ruga, repetând o rugăciune de predare lui Isus și am devenit furioasă. Am întrebat-o: „De ce faci acest lucru în ultimele clipe ale vieții tale? Acum vei sfârși în iad”. Ea m-a rugat plângând întinzându-mi telefonul: „*Padina, trebuie să vorbești cu acest om despre Isus*”. Eu am țipat la ea: „*De ce? Isus nu poate să facă nimic, Isus este nimic, eu nu o să-l abandonez pe Mahomed, este blasfemie chiar să vorbim despre asta*”. I-am luat telefonul din mână și am început să vorbesc cu acel bărbat și i-am spus că am să mă sinucid și Isus al lui nu poate să facă nimic. El mi-a spus: „*Allah nu a făcut nimic pentru tine, dă-l lui Isus o șansă, mai așteaptă o săptămână*”. I-am răspuns: „*OK, dacă într-o săptămână Isus nu face nimic pentru mine am să mă sinucid*.”

A doua zi în zori am văzut-o pe mama mea mergând. Ea nu mersese niciodată pe picioare. Imediat am plecat la spital. Doctorii i-au verificat rezultatele analizelor și au spus: „*Este un miracol. Nu este nici o urmă de boală în trupul tău. La ce imam te-ai rugat?*” Atunci eu am răspuns: „*Nu este niciun imam, este Isus Cristos!*”

Când am spus aceste vorbe, inima mi s-a schimbat, mi-am predat viața lui Isus.

Astăzi, Padina și mama ei sunt fugare, ele duc mărturia lor Bisericilor persecutate din Iran.

Casa Domnului este termenul folosit de împăratul David. Pe lângă dorința de a zidi o Casă Numelui Domnului, pe lângă faptul că a pregătit cea mai mare parte a materialelor de construcție, cronicarul mai menționează un amănunt cu privire la David, spus chiar de el însuși: „*Mi-am întrebuițat **toate puterile** să pregătesc pentru Casa Dumnezeului meu aur pentru ceea ce trebuie să fie de aur, argint pentru ceea ce trebuie să fie de argint, aramă pentru ceea ce trebuie să fie de aramă, fier pentru ceea ce trebuie să fie de fier și lemn pentru ceea ce trebuie să fie de lemn, pietre de onix și pietre scumpe de legat, pietre strălucitoare și de felurite culori, tot felul de pietre scumpe și marmură albă multă*”, iar în versetul 3: „*Mai mult, **în dragostea mea** pentru Casa Dumnezeului meu, dau Casei Dumnezeului meu aurul și argintul pe care-l am, afară de tot ce am pregătit pentru casa Sfântului Locaș*” (1 Cron. 29:2-3). Vedem cum David s-a dat mai întâi pe sine însuși lui Dumnezeu și apoi, fără niciun fel de rezerve, tot ce a avut. Tot ceea ce Solomon a avut de făcut a fost să se întărească, să se îmbărbăteze și fără nicio teamă să se apuce de lucru. Dumnezeu pregătise și alți oameni îndemânatici în tot felul de lucrări și binevoitori ca să-l ajute în această mare lucrare.

Dacă ar fi să facem o aplicație practică și să învățăm din viața lui David modul de dedicare în slujba lui Dumnezeu, ce s-ar putea spune despre mine sau tine? Cât de mult iubesc eu Casa Domnului și cât de mult sunt gata să dăruiesc pentru ea? Îmi întrebuițez eu toate puterile, toată energia, pentru Casa Domnului, ori nu-mi pasă de ce se întâmplă în Casa și cu Casa Domnului? Chiar dacă Casa Domnului a fost a Domnului, ea nu a avut grijă de ea însăși, ci a fost dată în grija oamenilor. E-adevărat că David a fost împărat și, zicem noi, și-a permis să dea 3000 talanți de aur și 7000 de talanți de argint, în afară de celelalte materiale. Dar să nu uităm că Dumnezeu a dat o îndemânare fiecăruia din noi, un dar cu care putem sluji Casei Domnului, așa cum vom vedea cu o altă ocazie. Dar suntem noi binevoitori să lucrăm la zidirea templului spiritual al Dumnezeului nostru?

David a ales și locul unde avea să fie zidită Casa, și anume în „aria lui Ornan, lebusitul”, pe dealul Moria, locul unde Avraam mersese să aducă jertfă pe Isaac. Acolo el a zidit mai întâi un altar Domnului, după întâmplarea nefericită cu numărătoarea poporului, pe care a adus arderi de tot și jertfe de mulțumire (1 Cron. 25: 18, 26). Domnul i-a confirmat că a primit jertfa sa, pentru că „*a răspuns cu foc, care s-a pogorât din cer pe altarul arderii de tot*”. Oriunde suntem cercetați de Duhul Domnului, și când în lăuntru nostru

are loc acea lepădare totală de sine, acea consacrare fără nicio rezervă din partea noastră, este prezent focul Domnului care mistuie tot ce trebuie mistuit și suntem primiți înaintea Domnului. Domnul Isus spunea femeii samaritene că locul de închinare nu este nici în Samaria și nici în Ierusalim, ci „*în duh și în adevăr*” (Ioan 4:24).

Întrebarea care ar trebui să ne-o punem este: Sunt eu responsabil de acțiunile mele, așa cum a fost David? Sunt gata să mă pun pe altar pe mine însumi și casa mea? „*Oare n-am poruncit eu numărătoarea poporului? Eu am păcătuit și am făcut răul acesta, dar oile acestea ce au făcut oare? Doamne, Dumnezeul meu, mâna Ta să fie dar peste mine și peste casa tatălui meu și să nu piardă pe poporul Tău!*” (1 Cron. 21:17) Sunt eu conștient de faptul că faptele mele pot cauza o pierdere pentru poporul Domnului?

Mai mult, în 1 Cron. 29:5 vedem că David face un apel la popor să facă la fel ca el: „*Cine vrea să-și mai aducă de bunăvoie astăzi darurile înaintea Domnului?*” iar puțin mai jos, în versetul 9 citim: „*Poporul s-a bucurat de darurile lor de bunăvoie, căci le dădeau cu dragă inimă Domnului, și împăratul David, de asemenea, s-a bucurat mult*”. Poporul a cunoscut ce înseamnă bucuria de a dăruii Domnului și dacă împăratul David s-a bucurat mult, încercați să vă imaginați bucuria Domnului când „*zeciuielele sunt aduse în casa vistieriei, ca să fie hrană în Casa Domnului*” (Maleahi 3:10). Nu putem să aducem jertfe lui Dumnezeu care să nu ne coste nimic. De fapt, tot ce avem nu este al nostru, așa cum menționează și David în rugăciunea sa: „*Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-ți aducem*” (1 Cron. 29:14).

În încheiere aș vrea să fac precizarea că noi nu slujim Casei Domnului, ci în Casa Domnului îi slujim Domnului. Este o mare deosebire. Atunci, cum ar trebui să fie slujirea mea? Să nu uităm că avem responsabilitate și față de întreținerea Casei Domnului, locul nostru de închinare temporar, mai mult chiar decât a caselor noastre. Foarte mulți sunt doar musafiri la Casa Domnului. Ei nu văd covorul murdar, sau petele de pe pereți. Personal, eu sunt inspirată, motivată și admir astfel de oameni ca și David, care nu îl slujesc pe Dumnezeu cu jumătăți de măsură, ci cu inima întreagă și-mi doresc să fiu ca ei. Domnul să ne ajute pe toți la aceasta.

AMBASADORII PĂCII – HUME COMMUNITY BAPTIST CHURCH AUSTRALIA

Dr. Rachel Carling-Jenkins,
membră pentru Western
Metropolitan Victorian Parlament

Români, iranieni, irakieni, africani, lăudând pe Domnul

Păstorul Corin Izvenariu și... câțiva dintre „copiii” lui

Pe data de 25 Septembrie 2016, Hume Baptist Church din Melbourne (Dallas Church), păstorită de fratele păstor Corin Izvenariu, a fost gazda Primei Conferințe Internaționale Creștine a Ambasadorilor Păcii. În această nouă Biserică s-au întâlnit creștini din toate continentele, din diferite denominații creștine și cu diferite atribuții în societatea australiană și internațională. Astfel, au fost prezenți, și participanți la această conferință, păstori, cântăreți, publiciști, artiști, politicieni, reprezentanți media.

Păstorul Corin Izvenariu, Ambasador pentru Pace, a declarat în fața întregii adunări:

„ISUS CRISTOS ESTE PRINȚUL PĂCII!”

Prin Harul lui Dumnezeu au fost sesiuni de rugăciune speciale, precum și consiliere pentru văduve, orfani, solicitanți de azil politic, refugiați și oameni cu mai puține privilegii în comunitate.

Mr. Bill Pontikis, Ambasador pentru Pace, consilier Oakleigh Ward Melbourne, a deschis conferința cu un subiect foarte important, indicând în mod clar motivul pentru care Biserica trebuie să vină în ajutorul unei societăți pierdută în întuneric, necredință, depresie și violență – Dragostea de aproapele.

Invitata de onoare a zilei: Dr. Rachel Carling-Jenkins, membră pentru Western Metropolitan Victorian Parlament, a fost familiară, primitoare, interactivă și inspirativă, purtând convorbiri cu diferiți oameni, indiferent de originea lor, înainte și după conferință.

Mr. John Bellavance, Ambasador pentru Pace, Președintele al Consiliului de Pace Victoria, a reflectat asupra „scopului vieții”, care este dragostea, valoarea dând-o credința în Dumnezeu.

Păstorul Dorel Brândaș de la Biserica Harul a avut un cuvânt plin de har despre Pacea lui Dumnezeu care întrece orice înțelegere omenească.

Un cuvânt plin de înțelepciune și cu un bogat conținut spiritual a avut și domnul Ben Todică, de la RadioZZZ, scriitor, jurnalist și producător de film.

Administratorul și cel care s-a ocupat cu partea tehnică – foto, film, înregistrări, a fost Adeniyi Ekine, Ambasador pentru Pace.

Pentru tot ce s-a petrecut în această seară, dăm slavă Domnului Isus Cristos – Prințul Păcii.

Speranța/foto Adeniyi Ekine

„L-AM AFLAT PE CRISTOS!”

O minune cutremurătoare săvârșită într-un spital. Un oarecare copil a fost adus la urgența unui spital. După analizele făcute în grabă, medicul a hotărât următoarele, spunându-i totodată și copilului:

– Îți voi deschide inima...

Atunci copilul l-a întrerupt dintr-o dată și i-a spus:

– Înlăuntrul inimii mele îl veți găsi pe Cristos.

Chirurgul l-a privit cu curiozitate și, fiindcă nu credea, și-a ridicat sprâncenele și i-a spus copilului:

– Voi deschide inimioara ta ca să constat afecțiunile pe care ți le-a pricinuit boala.

– Da, dar când îmi veți deschide inima, îl veți afla pe Cristos.

Medicul a aruncat o privire curioasă spre părinții copilului, care stăteau liniștiți lângă el, apoi a continuat:

– După ce voi constata afecțiunile, îți voi închide inima și pieptul, după care voi hotărî ce voi face.

– De acord, a spus copilul, dar să știți că înlăuntru inimii noastre locuiește Cristos. Dumneavoastră îl veți afla înlăuntru inimii mele.

Medicul a ieșit enervat din sala de consultații, spunând în sine sa: „Sărman copil!”

Așa cum hotărâse, a efectuat intervenția chirurgicală... Leziunile

erau grave, așa cum prevăzuse din consultațiile făcute. Nu putea face nimic... După ce a sfârșit intervenția, s-a retras în biroul său ca să consemneze în registrul chirurgiei însemnările referitoare la intervenție: aorta deteriorată, vena pulmonară deteriorată, degenerare musculară pe scară largă. Nicio nădejde de transplant. Nicio nădejde de vindecare. Tratament: calmante și odihnă completă. Prognoza: moartea va veni în scurt timp... A lăsat calculatorul și s-a ridicat. Apoi adresându-se la Cristosul copilului, a strigat: „De ce? De ce ai făcut aceasta? L-ai trimis aici în halul acesta... L-ai condamnat să moară de mic de această boală. De ce?” Atunci, din adâncul ființei sale a auzit un glas răspunzându-i: „Acest copil nu este menit să trăiască multă vreme în turma voastră. Acest copil aparține turmei Mele și așa va fi pentru totdeauna. Aici, în turma Mea, nu există nici o durere. Se va ușura atât de mult, încât nici nu-ți poți închipui”. Lacrimi curgeau din ochii chirurgului. Însă sentimentele sale împotriva lui Dumnezeu, pline de egoism, se răzvrăteau înlăuntru său, spunând: „Ai făcut această faptură, ai făcut această inimă, care este condamnată să moară în câteva luni. De ce?”. Același glasul din lăuntru său i-a răspuns: „Copilul trebuie să se întoarcă la turma Mea, pentru că și-a săvârșit îndatorirea. Nu l-am plăsmuit pe copil pe pământ ca să-l pierd, ci pentru a afla o altă oaie pierdută”.

Medicul a înțeles că acel copil nu a venit acolo la întâmplare, ci venise pentru el. El însuși a primit o lecție creștinească. Amintirile jucau în mintea sa. Din pricina multor sale reușite profesionale, sufletul său devenise ultima grijă.

A intrat în salonul copilului, s-a așezat pe pat lângă copil. Acolo erau și părinții lui. Copilul s-a deșteptat și a șoptit:

– Mi-ați deschis inima?

– Da! a răspuns vădit emoționat medicul.

– Și ce ați aflat? a întrebat copilul.

– L-am aflat pe Cristos, a răspuns medicul și a început să plângă, așa cum plângea când el însuși era copil, în urmă cu vreo cincizeci de ani. De atunci copilul și medicul au devenit cei mai buni prieteni.

Sursa: www.marturieathonita.ro

GRUPA MEA DE RUGĂCIUNE

M-am sculat dis de dimineață bucuros și curios. Este ora cinci și jumătate. Este prea devreme pentru păsărelele din grupa mea de rugăciune. Oare cu cine mă voi ruga în dimineața asta?!

În liniștea profundă a întunericului aud o șoptă prelungită de vânt. Vântul este cu mine, înălțăm lauda noastră Aceluia care deschide ușa camării vântului.

Iată că au venit la rugăciune o mulțime de picuri de ploaie, la început grăbiți, apoi, ușor, cu glas sfătos și pașnic, șuvoaie de ploaie se pleacă la pământ înaintea Domnului ploii și al rodului pământului. Ploaia se închină, ploaia ingenunchează sub suflul vântului, cade pe bulgării care își deschid brațele și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea. Sămânța încolțește în taină, cu mulțumirea pe buze. Se pregătește să dea rod, grâu auriu, legănat înaintea Domnului. De pe masă îmi zâmbește o pâine frumoasă. Când eram copil mic, mama îmi spunea că pâinea este fața lui Dumnezeu.

Acum s-au trezit câteva păsări în crângul din apropiere. Ne-am înmulțit și, în cor, strigăm către Dumnezeu: „Mulțumim, Doamne, pentru Soarele pe care îl așteptăm să răsară peste veșnicie!”

Un căpitan camerunez a fost judecat în Spania pentru uciderea a șase ocupanți ai ambarcațiunii sale, din cauza convingerilor lor religioase creștine. Supraviețuitorii infernalei traversări, de la Maroc la țărmul sudic al Spaniei, în anul 2014, au descris modul în care acuzatul, căpitanul musulman al ambarcațiunii, pe nume Alain N.B., a dat vina pe pasagerii creștini pentru declanșarea furtunii și a ucis șase oameni din barcă. Potrivit unora dintre cei 29 de supraviețuitori, dintre cei 50 de emigranți sub-saharieni care au urcat la bord în apropiere de Nador, în nordul Marocului, acuzatul a dat vina pe creștinii aflați la bord spunând că rugăciunile lor au cauzat furtuna.

Martorii au declarat anchetatorilor că Alain N.B. și secundul sau, un alt bărbat camerunez, care a murit în Spania înainte de începerea procesului, „au fost convinși că vremea s-a înrăutățit de fiecare dată când victimele s-au rugat împreună cu un păstor nigerian aflat la bord”. Potrivit mărturiei, cei doi camerunezi au folosit scânduri smulse din structura rigidă a bărcii pentru a-l bate pe păstorul nigerian. „Ei l-au rănit grav înainte de a-l arunca peste bord”, a declarat procurorul înainte de începerea procesului. Cei doi bărbați au controlat pasagerii și

i-au ucis pe cei asupra cărora au găsit obiecte sau simboluri creștine. Au fost cel puțin alți cinci emigranți, pe care i-au aruncat în apă după ce i-au bătut crunt. Se presupune că toți au murit.

Potrivit procuraturii, Alain N. B. „a fost conștient de faptul că victimele nu puteau să supraviețuiască și că ei vor muri, fie prin înec, de frig, sau din leziunile fizice pe care le-au suferit. El a fost conștient de temperatura scăzută, furtuna de pe mare, depărtarea de coastă și absența oricăror bărci în apropiere, care le-ar fi putut salva viața”.

Procurorul a cerut șase condamnări separate, de câte 15 ani, pentru omor cu factorul agravant de „*motivație religioasă*”, care se ridică la o pedeapsă de 90 de ani. Doar un singur corp a fost găsit pe uscat.

Pe data de 5 decembrie 2014, serviciile maritime de salvare din Almería au găsit 29 supraviețuitori la bordul unei ambarcațiuni de 10 metri lungime, plutind în derivă, fără motor atașat. Cel puțin 21 de persoane au murit în timpul traversării pe o vreme furtunoasă, cu vânturi puternice și apele mării agitate, inclusiv șapte copii.

Supraviețuitorii, toți africani sub-saharieni, au beneficiat de asistență psihologică în urma acestei traume, dar suspiciunile cu privire la cei doi camerunezi au apărut atunci când unii dintre emigranți, de frică, au refuzat să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat.

Cei doi camerunezi au avut asupra lor 1.500 € în numerar, sumă care a fost luată de la victimele lor înainte de a le arunca peste bord, conform declarațiilor martorilor.

[James Badcock /Telegraph News](#)

EXAMEN

Într-un context, Domnul Isus Hristos le spune ucenicilor „*Intrați în corabie.*” Ucenicii au intrat, erau obosiți. Numai, ceea ce n-au înțeles ucenicii este că urcându-te în corabie, nu știi peste ce dai. Furtuna nu vine să-ți zică: „*Îmi dai voie să fiu furtună în viața ta?*” Necazul nu zice: „*Îmi dai voie să vin la tine pe la ora 2, să vin în barca ta?*” Necazul când vine, vine și nu-ți cere voie să vină. Când s-au urcat în corabie, au ajuns în mijlocul furtunii și atunci s-a întâmplat un lucru ciudat. Dumnezeu nostru care ne poartă de grijă, Dumnezeu nostru care aude și susurul vocii, Dumnezeu acesta, era acolo, la cârma corabiei, dormind, și nu s-a trezit. Cât de mult, cât de adânc dormi, Isus Cristos?

În viață avem examene de dat. Uneori, în fața unui examen, cel rău îți spune lui Dumnezeu: „*De 20 de ani vin la Biserică, cântă în cor, au Biblia în casă. Acum, când vin examenele, Tu să stai la o parte. Acum, examenul îl dă cu mine*”. Pentru că nu întotdeauna în viață examenul îl dăm cu Dumnezeu. Uneori dăm direct cu vrăjmașul examenul și Cristos este nevoit să stea la o parte pentru că asta am făcut. Am venit la Biserică, am învățat și ar trebui să știm, să cunoaștem, să fim antrenați, să înțelegem care este rostul vieții. Numai așa vom trece cu succes examenul.

PLĂCINTA TURNATĂ CU BRÂNZA DE VACI, BANANE ȘI CĂPȘUNI

Ingrediente

Folosim ca măsură o cană de 200-250 ml.

Pentru aluat:

1 cană și jumătate de făină

1 cană de zahăr

1 cană de lapte

3/4 cană de ulei

1 ou

1 praf de copt + 1 linguriță de oțet

1 zahăr vanilat (2 lingurițe de vanilie)

Pentru umplutură:

400 g brânză de vaci

2-3 ouă

1/2 cană de zahăr

1 zahăr vanilat (2 lingurițe de vanilie)

coajă rasă de la o lămâie

50 g stafide

1-2 banane

400 g căpșuni

Mod de preparare

Aluatul:

Se pun într-un castron toate ingredientele, începând cu făina, zahărul, oul, praful de copt stins cu oțet, zahărul vanilat, sau esență de vanilie și se amestecă laptele și uleiul, amestecând ușor cu un tel.

Se obține un aluat de consistența unei smântâni mai groase.

Într-o tavă mai înaltă, unsă și tapetată cu făină sau cu hârtie de copt, se toarnă jumătate din această compoziție.

Umplutura:

Se amestecă brânza de vaci cu zahărul, ouăle, coaja de lămâie, stafidele și vanilia

Se distribuie umplutura peste aluatul turnat în tavă.

Se taie bananele și o parte din căpșuni felii și se pun deasupra, un strat de banane și unul de căpșuni.

Se distribuie uniform restul de aluat.

Se pune în cuptorul cald, la foc mediu (180 C) aproximativ 30-40 minute.

Se scoate din cuptor, se lasă la răcit, apoi se pudrează cu zahăr și se garnisește cu căpșuni. Puteți mixa câteva căpșuni pentru a o servi cu sos de fructe.

Poftă bună!

PERLE ȘI DINȚI

O turistă occidentală admira colierul unei băștinașe.

– Din ce este făcut? a întrebat-o ea.

– Din dinți de crocodil, doamnă, răspunse femeia.

– O, înțeleg. Bănuiesc că pentru voi au aceeași valoare mare cum au pentru noi perlele.

– Nu tocmai. Oricine poate deschide o scoică...

Omul înțelept înțelege că un diamant nu este altceva decât o piatră căreia mintea îi atribuie o valoare foarte mare.

PERLE DIN SĂLILE DE CLASĂ

Latina clasică este o limbă moartă, care nu se poate vorbi decât în scris. După căderea Imperiului roman, o parte din latina clasică defunctă a devenit *bulgară*. Limba romană are la bază latina *bulgară*, amestecată cu elemente de dacă și o groază de cuvinte *slabe*. În secolul al XV-lea, limba vorbită de popor era considerată vulgară și n-o vorbea nimeni.

Haiducii din doine, balade și idile erau liberi și fericiți ca pasărele, animalele și peștii care zburdă prin codri. De cum venea primăvara, haiducii cei harnici plecau în pădure. Acolo ei cântau suflând din frunză și lăsându-i pe boieri cu buza umflată.

<http://www.tanarcrestin.net/>

Pagină realizată de Aneta Oprănescu

Contact: Cristian Ștefănuț
Doublesstudio@iprimus.com.au
Mobile: 0404 112631

We are a corporate and editorial film maker and videographer with extensive international experience, specializing in weddings, family events, sports, news, and live transmission.

Doublesstudio Videography believes that everybody deserves the chance to have their wedding or any important event professionally recorded to cherish the memories. That's why we can accommodate any budget.

Welcome to Vass Porumb Photo

VASSPHOTOGRAPHY

If you are looking for a professional photographer in Melbourne, we are here to help you.

Whether you are looking for a wedding photographer who can help you to have the best day ever, or family portrait, baby, baptism or any event photography, we have the skill and expertise to ensure you will love the results.

Contact:
Mobil 0407 350 846

Email info@vassphotography.com
Website www.vassphotography.com

Descoperă Țara Sfântă - Israel

EL NIFLA TOURS Dumnezeu Minunat

Agenzie de turism perfectă pentru o experiență de neuitat.

Vino și vizitează Țara Sfântă și calcă pe urmele Domnului Isus, înțelegând mai bine scripturile. Pelerinaje lunare în Țara Sfântă alături de păstorul ghid mesianic Daniel Stanger din Israel (în măsura posibilităților). Detalii le găsiți pe email elniflatours@yahoo.com sau pe site www.elniflatours.com

CAFE TRANSYLVANIA

CAFETERIA & PATISserie

We make birthday cakes. Everything served in the premises is home made. We make reservations for birthdays or any occasion, for groups (up to 50).

Our program is:

Tue - Thu: 9am - 5.30pm
Fri - Sun: 9 am-6pm

Cafe Transylvania is your destination! Looking forward to see you all with traditional Romanian delicacies, at:
Shop 4 Spring Square.
Hallam, VIC 3803,
Phone number
03 9796 5227

MULȚUMIM SPONSORILOR NOȘTRI

Dragi creștini, acestea sunt câteva materiale de evanghelizare. Sunt gratis. Cu ele vă puteți binecuvânta prietenii. Le găsiți la: sperantaaus@gmail.com, împreună cu Biblii românești

TRENUL SPERANȚEI
C.OPRĂNRSCU

Vestea Bună

Evanghelia după Matei
Noul Testament
Biblie în limba română

TIMPUL

Alexa Popovici

Copilul meu drag, când vei ști să numeri,
Simți-vei povara pe slabii tăi umeri.
Povara ce vremea o pune pe noi
În timpul acela, când spui: „unu, doi”.

Cu timpul ce pleacă, în timpul ce vine,
Se duce o clipă din viață, din tine;
Și nici universul de vreme umplut
Nu-ți dă înapoi un singur minut.

Ne credem puternici, uriași pe pământ
Și totuși, o clipă ce zboară în vânt
E-aici, ne zâmbește, se duce, dispare
Ca fulgul de nea într-o rază de soare.

Întreabă un om: „Prietene, spune,
Când numai o clipă mai știi că-ți rămâne
N-ai da toată lumea - de-ar fi s-o poți da -
O clipă din viață să poți câștiga?”

Dar clipa e norul ce zboară în zare,
Un abur ușor, un vis ce dispare...
Stăpânul acestui pământ poți să fii
Dar clipa cea mică tu nu poți opri!

Nisipul clepsidrei, tăcut, când se cerne,
Sau clopotul tainic când bate alene,
Sau râsul ironic din ceasul cu cuc
Ne-arată cum clipele-n viață se duc.

Dar timpul acesta, ce frâu parcă n-are
Se-apropie-n goană de clipa cea mare;
Vestită - ca focul din fulger aprins -
De trâmbița sfântă pe-ntregul cuprins.

O clipă înaltă, o clipă măreață,
Când norii vesti-vor acea dimineață
Ce va însemna, pentru vremi, un hotar,
Când clopotul mare, cu dangătul rar,

Sclipindu-și arama în raza senină
Se va opri, copleșit de lumină
Și timpul va da cuvenitul onor
Cerescului, drept și stăpân Creator.

Va sta pe loc timpul, și el mărturie
La cea mai slăvită, de-apoi bucurie,
Când aduna-se-vor sfinți, mii și mii,
La marea serbare din veșnicii.

Și timpul nu va mai vrea să pornească!
Va sta la ospăț să ne povestească
Din începuturi - fuior cu fuior -
Din vraja trecutelor clipe de dor.

Atunci ne va spune, în prag de vecie,
O lungă poveste ce singur o știe,
Povestea ce-am scris-o chiar noi, rând pe rând,
În vremea bejeniei de pe pământ.

Și-atunci, desfăcuți de amar și durere,
De moarte desprinși, de clipa ce piere,
Vom sta îmbrăcați în lumina de sus
Cu Soarele drag, cu-al nostru Isus.

Cu Domnul vom fi dimineața, pe rouă,
Plimbându-ne liberi în lumea cea nouă,
Iar El ne va da, în graiul Său sfânt
Tot Ceru de slava pe Noul Pământ!

Colegiul de consilieri spirituali:

Cornel Ghiță	— Biserica Maranata
Dorel Brândaș	— Biserica Harul
Daniel Cârpean	— Biserica Harul
Daniel P. Nicolici	— Biserica Speranța
Gelu Bondor	— Biserica Adelaide
Ioan Bușan	— Biserica Perth
Marin Cucuian	— Biserica Maranata
Teofil Ciortuz	— Prima Biserică Română

Pentru detalii, corespondenții:

Adrian Buzgău	Biserica Maranata	— 0433766376
Cristina Hanciu	Biserica Speranța bsperantamelb@gmail.com	
Emil Crăiță-Mândră	Prima Biserică Baptistă	— 0402681036
Iacob Cerbu	Prima Biserică Baptistă	— 0425295401
Nelu Albu	Biserica Harul	— 0449590887
Viorel Sabou	Biserica Adelaide	— 08 83878393

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu,
Email: sperantaaus@gmail.com
Consultant tehnic, expediere Email și facebook: Adrian
Buzgău. Telefon: 0433766376

*Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 +
cheltuieli de transport (unde este cazul).*

*Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta
BSB: 063610 Account : 10624398*

*Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Vic; ph. 0423659724*